

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sžo/13/2012
Identifikačné číslo spisu:	5012200008
Dátum vydania rozhodnutia:	05.06.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:5012200008.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: Q. Q., B. XXX, I., proti odporcovi: Žilinský samosprávny kraj, Ul. Komenského 48, Žilina, o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu č. 6552/2011/OD zo dňa 15.11.2011, o odvolaní odporcu proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 22Sp/1/2012-11 zo dňa 12.01.2012, jednomyseľne

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 22Sp/1/2012-11 zo dňa 12. januára 2012 p o t v r d z u j e.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Odôvodnenie

Krajský súd v Žiline napadnutým uznesením podľa § 104 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zastavil konanie o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu č. 6552/2011/OD zo dňa 15.11.2011, ktorým uložil navrhovateľovi podľa § 35 ods. 1 písm. b/ a c/ zákona č. 168/1996 Z.z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 168/1996 Z.z.“) pokutu vo výške 700 € z dôvodu porušenia všeobecnej povinnosti dopravcu a povinnosti dopravcu uloženej v rozhodnutí o udelení dopravnej licencie a to z dôvodu porušenia ustanovenia § 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 168/1996 Z.z. a z dôvodu porušenia ustanovenia § 7 ods. 3 písm. a/ zákona č. 168/1996 Z.z. Zároveň krajský súd rozhodol o postúpení veci Ministerstvu dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky ako príslušnému správne mu orgánu.

Uznesenie odôvodnil tým, že rozhodnutie, ktorým odporca uložil navrhovateľovi pokutu za správny delikt podľa § 29b písm. e/ v spojení s § 35 ods. 1 zákona č. 168/1996 Z.z. je rozhodnutím vydaným pri výkone preneseného výkonu štátnej správy samosprávnym krajom. Táto kompetencia bola prenesená na

samosprávny kraj zákonom č. 416/2001 Z.z. o prechode niektorých pôsobností z orgánov štátnej správy na obce a na vyššie územné celky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 416/2001 Z.z.“). Aj keď zákon č. 416/2001 Z.z. explicitne nestanovuje, že ukladanie pokút dopravcom v zmysle § 3 písm. c/ bod 5 je prenesený výkon pôsobnosti štátnej správy, ustanovenie § 2 citovaného zákona obsahuje pôsobnosti, ktoré na jednotlivých úsekoch štátnej správy prechádzajú na vyššie územné celky, pričom zo systematického a logického výkladu tohto ustanovenia, ako aj z účelu zákona je nesporné, že pri rozhodovaní v sankčných veciach musí vždy ísť o prenesený výkon štátnej správy (rovnako uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Rks/1/2010 zo dňa 27.07.2010), a preto ukladanie pokút vyšším územným celkom je vždy preneseným výkonom pôsobnosti štátnej správy. V zmysle § 22 ods. 1 zákona č. 302/2001 Z.z. o samospráve vyšších územných celkov (zákon o samosprávnych krajoch) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 302/2001 Z.z.“) sa na takéto konanie vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak zákon neustanovuje inak. Odvolacím orgánom kompetentným rozhodovať o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu o deliktuálnej spôsobilosti subjektu, ktoré je rozhodnutím samosprávneho kraja ako orgánu štátnej správy v prvom stupni, je správny orgán v zmysle § 53 a nasl. zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov. Týmto je podľa špeciálnej úpravy stanovenej v § 22 ods. 3 zákona č. 302/2001 Z.z. príslušný orgán štátnej správy. Preto na daný prípad sa nepoužije ustanovenie § 22 ods. 2 citovaného zákona a súd nie je kompetentný rozhodovať o takomto opravnom prostriedku. Orgánom, ktorý má právomoc rozhodovať o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu samosprávneho kraja, ktorý rozhodoval ako orgán štátnej správy v prvom stupni, je príslušný ústredný orgán štátnej správy, do ktorého kompetencie patrí daný úsek štátnej správy. V danom prípade ide o Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, ktoré v zmysle § 8 ods. 1 písm. b/ zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov je ústredným orgánom štátnej správy aj pre cestnú dopravu, na ktorom úseku štátnej správy bola pokuta navrhovateľovi uložená.

Proti uzneseniu krajského súdu podal odporca včas odvolanie. Namietal, že uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Rks/1/2010, ktoré sa týka iného úseku verejnej správy (úseku pozemných komunikácií), než navrhovateľom napadnuté rozhodnutie odporcu (úsek cestnej dopravy), nemožno bez ďalšieho aplikovať na súdnu vec, a to napriek tomu, že niektoré právne závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v dotknutom rozhodnutí (a obdobne v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Rks/2/2011) sú formulované zovšeobecňujúco. Z ustanovenia § 3 písm. c/ v spojení s § 4 ods. 2 zákona č. 416/2001 Z.z., ako aj z príslušných ustanovení zákona č. 168/1996 Z.z. a zákona č. 534/2003 Z.z. o organizácii štátnej správy na úseku cestnej dopravy a pozemných komunikácií a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj len „zákon č. 534/2003 Z.z.“) je zrejmé a nesporné, že účelom decentralizácie verejnej správy na úseku cestnej dopravy bolo práve to, aby vyššie územné celky vykonávali pôsobnosť na úseku cestnej dopravy, vrátane ukladania pokút dopravcom, ako samosprávnu pôsobnosť a nie ako prenesený výkon štátnej správy. Z ustanovenia § 29b zákona č. 168/1996 Z.z. jednoznačne vyplýva, že nielen ukladanie pokút dopravcom v zmysle ustanovenia § 29b písm. e/ zákona č. 168/1996 Z.z., ale aj prejednávanie priestupkov podľa ustanovenia § 29b písm. f/ zákona č. 168/1996 Z.z. vykonávajú vyššie územné celky ako samosprávnu pôsobnosť a nie ako prenesený výkon štátnej správy. Odporca je preto toho názoru, že v súdnej veci je daná právomoc súdu, aby v súlade s ustanovením § 22 ods. 2 zákona č. 302/2001 Z.z. rozhodol o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu, ktoré bolo vydané pri výkone samosprávnej pôsobnosti (vo veci územnej samosprávy). Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 22Sp/1/2012-11 zo dňa 12.01.2012 zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní odporcu (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., § 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 22Sp/1/2012-11 zo dňa 12.01.2012 je vecne správne, preto ho podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého

rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Správne trestanie nie je pôvodnou kompetenciou samosprávy, ale je nevyhnutné ju odvodzovať od pôvodných kompetencií štátu. Z toho dôvodu v prípade nejasností pri výklade a aplikácii zákonov je správne trestanie preneseným výkonom štátnej správy.

Vo veciach priestupkov, ako aj vo veciach správnych deliktov je nesporne snahou zákonodarcu vytvárať jednotný procesný režim správneho trestania, s možnosťou súdneho prieskumu správneho rozhodnutia až po právoplatnom skončení správneho konania. Takáto právna úprava zákonom ustanovuje postavenie vyššieho územného celku nielen v konaní o priestupkoch, ale aj v konaní o správnych deliktoch, ako správneho orgánu pri prenesenom výkone štátnej správy a súčasne vylučuje jeho postavenie samosprávneho orgánu.

V súlade s princípom právnej istoty, v zmysle ktorého súdy majú v rovnakých alebo analogických situáciách rozhodovať rovnako (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 192/06 z 03. novembra 2006), senát najvyššieho súdu vychádzal z ustálenej rozhodovacej praxe, napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Rks/1/2011 zo dňa 30.05.2011, sp. zn. 5Rks/2/2011 zo dňa 10.10.2011, sp. zn. 8Rks/1/2012 zo dňa 22.03.2012, ktoré boli správnym kolégiom najvyššieho súdu prijaté ako judikáty a v ktorých išlo o obdobnú skutkovú a právnu vec.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné